

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa I. J.
przeciwko Zespołowi Szkół Licealno-Gimnazjalnych w M.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 grudnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w J.
z dnia 14 listopada 2014 r., sygn. akt VII Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 listopada 2014 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w J. – w sprawie z powództwa I. J. przeciwko Zespołowi Szkół Licealno-Gimnazjalnych w M. o przywrócenie do pracy – oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy w L. z dnia 24 kwietnia 2014 r., oddalającego powództwo.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego powódka zaskarżyła skargą kasacyjną – skargę oparto na pierwszej podstawie kasacyjnej określonej w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) wskazano na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. – jak to określił autor skargi – „wobec istnienia potrzeby wykładni przepisów Karty Nauczyciela w zakresie sądowej kontroli nad decyzją o rozwiązaniu z nauczycielem umowy o pracę w sytuacji zaistniałej w art. 23 Karty

Nauczyciela, a także wykładni przepisów art. 23 ust. 1 pkt. 2 Karty Nauczyciela w związku art. 9 i 11 oraz art. 53 § 1 Kodeksu pracy w zakresie czasokresu ochrony nauczyciela, do którego mają zastosowanie przepisy karty nauczyciela w przypadku jego niezdolności do pracy spowodowanej chorobą przed rozwiązaniem z nim umowy o pracę”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powódki nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania „wobec istnienia potrzeby wykładni przepisów...” (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego skarżący – opierając wniosek o przyjęcie jego skargi do rozpoznania na przyczynie przyjęcia skargi określonej w przepisie art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. – powinien określić, które przepisy wymagają wykładni, ale także wskazać, na czym polegają poważne wątpliwości związane ze stosowaniem tych przepisów wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Konieczne jest opisanie tych wątpliwości, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej

propozycji interpretacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, czy też z dnia 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07 - OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Jeżeli zaś skarżący powołuje się na rozbieżności w orzecznictwie sądowym, to zobowiązany jest przytoczyć te rozbieżne orzeczenia Sądów, przy czym musi wykazać, że występująca w nich rozbieżność ma swoje źródło w różnej wykładni przepisu albo wykazać, że wykładnia dokonana przez Sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2008 r., II CSK 21/08 - LEX nr 794605). Chodzi przy tym o rozbieżności w wykładni przepisu prawa, a nie o rozbieżności w jego zastosowaniu. Ponadto, ze względu na publiczne cele, jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 października 2012 r., III SK 15/12 - LEX nr 1228636 oraz z dnia 19 października 2012 r., III SK 13/12 - LEX nr 1228618).

Chociaż autor rozpatrywanej skargi kasacyjnej przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wiąże z potrzebą „wykładni przepisów art. 23 ust. 1 pkt. 2 Karty Nauczyciela w związku art. 9 i 11 oraz art. 53 § 1 Kodeksu pracy...” to nie przedstawia jednak odpowiedniej jurydycznej argumentacji, którą wykazałby, że istnieje potrzeba wykładni wskazanych w uzasadnieniu wniosku przepisów prawa w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Analizą interpretacyjną regulacji określonej w art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (Dz.U. z 2014 r., poz. 191 ze zm.) zajmował się już Sąd Najwyższy i w wyroku z dnia 9 lutego 2012 r., I PK 95/11 - Lex nr 1107149, wyraził pogląd, że dyrektor szkoły ma prawo zwolnić bez wypowiedzenia nauczyciela mianowanego po 182 dniach choroby, nawet jeśli ten w późniejszym terminie otrzyma roczne świadczenie rehabilitacyjne z ZUS. Zaskarżony rozpatrywaną skargą kasacyjną wyrok Sądu Okręgowego w J. uwzględnia stanowisko powołanego wyżej wyroku Sądu Najwyższego w zakresie analizy interpretacyjnej omawianego przepisu art. 23 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aw